

Λόχη ἀπὸ μπαμπού

Συστάδα μπαμπού
κλεισμένο φῶς φεγγαριοῦ
θέρειψε: κοῦκος.

Ἡ φούντα τοῦ καστανοκάρπου

Φθινοπωρινὸς
ἄς σφυρίζει ὁ ἀγέρας
πράσινες φούντες.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Ἄνωνμος (12. αἰ.)

Ο ΚΑΡΛΟΜΑΓΝΟΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ (ἀπόσπασμα)

Πορεύεται ὁ αὐτοκράτορας, μεγάλη συνοδεία,
Μπρὸς τὸν εἶναι χιλιᾶδες ὀδόντα.

Βῆκαν ἀπ' τῆ Γαλλία, τὴν Βουργουνδία ἀ-
φῆσαν,
διαβῆκαν τὴ Λορραίνη, Οὐγγαρία, Βαυαρία.
Καλπάζει ὁ αὐτοκράτορας, περ' ἀπ' τὴ Κροα-
τία,

τὰ δάση καὶ τὰ ἄλση, πατήσαν στὴν Ἑλλάδα,
δλέπουνε πύθμα καὶ θουὰ τῆς Ρουμανίας,
τοὺς Τούρκους, τοὺς Πέρσες καὶ τὸ λαὸ τὸ
μισητό.

Διαδίκτανε τὸν ποταμὸ τὸν μεγάλο στὴ Λαο-
δικία καὶ
στρέφονται πρὸς τὴ γῆ ὅπου ὁ Θεὸς ἐμυστή-
ρησε.

Βλέπουνε τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀρχαία πολιτεία.
Ὅμορφη μέρα, καθαρή, τίς σκηνές τοὺς στέ-
νουν.

Πορεύονται στὴν ἐκκλησιά καὶ προσφορές τοὺς
κάνουν.

Ἔταρα στὸ στρατόπεδο γυρνᾶν περήφανες
παρέες.

Πλοῦσιο πολὺ τοῦ Κάρολου τὸ δῶρο.

Μπήκε σὲ μαρμαροκλησιά μὲ τροῦλους ζωγρα-
φισμένους.

Στὸ βάθος τ' ἄγιο ἦτανε τὸ βῆμα τοῦ Πα-
τέρα'

ὁ Θεὸς τὴ λειτουργία ἐτραγοῦδησε καὶ οἱ ἀ-
πόστολοι'

καὶ τὰ θρονιά τοὺς δώδεκα εἶναι ἐκεῖ ἀκόμη'
τὸ δεκατοῦτο κλειστό καὶ σφραγισμένο κα-
ταμεσῆς.

Ὅταν μπήκε ὁ Κάρολος, χαρὰ μεγάλη στὴν
καθιά,

εἰθὺς ὡς τὸ θρονι εὐώρησέ το, καὶ πάει.

Κάθετα ὁ αὐτοκράτορας, ξαποσταίνει λιγάκι
στὸ δώδεκα, ὀλόγυρα πατρίοισι δώδεκα κα-
θονται

κανεῖς πότερο δὲν εἶχε κεῖ καθίσει κανεῖς.
καὶ ὑστερά τοὺς.

Τὸν Κάρολο γοήτησε τοῦ χτήσιου ἡ ὁμορφιά·
εἶδε τὸν δλαζωγοῦριστο μὲ φωτερές βαφές
ναό,

Εὐχή

Θά 'θελα νά 'χα
ξαπλωθεῖ μεθυσμένος
σὲ γαυροῦραλλα
πού 'χουνε λουλουδιάσει
στὴν κορυφή τῆς πέτρας.

Μετάφραση: Γιώργος Κεχαγιόγλου

μάρτυρες, ἀρχοντες καὶ καρθένες,
τοῦ φεγγαριοῦ τοὺς γύρους καὶ τίς γιοφτε-
τοῦ χρόνου,
σκυλιά νά τρέχουν καὶ ἰχθεῖς καταμεσῆς σὴ
θάλασσα.

Περὶ φανος στὴν ὄψη ὁ Κάρολος σήκωσε τὸ
κεφάλι.

Ἔνωις ὀδοῖός εἶχε μπη καὶ εἶχε τὸν κοιτάει
νά τρέμη ἐβάλλη εὐθὺς ὡς τὸν βουλιὰ ἀν-
κράξει,

λίγο καὶ θάλεπτε καὶ παίρνει τὸ φεγγιό το
Μὲ γοηγοῦδα ξεχωριστὴ τὰ μαρμαροσκα-
δρασκελᾶ

τὸν πατριάρχη πάει καὶ βρίσκει καὶ μιλά:

«Ἐμπρός, κύριε, αὐτὴν ἐκκλησιά ἐτοίμασε
λυπήθηρα,
ὀέλιο εὐθὺς νά βαφτιστώ»

Εἶδα δώδεκα κόμητες μεστὸ ναὸ νά μπαίνω
μαζὶ τοὺς ἕνας δέκατος τρίτος, πού πὸ ὁμορφ-
δὲν εἶδα

στὴ ζῆση ποτέ, εἶναι ὁ Θεὸς, ἀτός του,
μὲ τοὺς δωδεκαπόστολους, μίς ἐπισκοπὴν
μόλις».

Σὰν τοῦτο ὁ πατρὸς ἀρχῆς ἀκουσέ, νά ἐτοίμα-
στὴ πηγαινί,

τοὺς καλογέρονες μὲ ἄμφια καλεῖ,
τὰ ἱερά του νά τοῦ φερῆσουν θέλει.

Μὲ λιτανεῖα μαζοῦ πάει στὸ βασιλιά.

Σηκώθηκε ὁ αὐτοκράτορας νά πᾶν σιμά τῆ
ἔβγαλε τὸ καπέλο του, βαθιά τὸν προσκύνει

Ἄσπαστηκαν καὶ νέα τοὺς φεῖτανε:
«Ποῦθε εἶσαι, κύριε, λέει ὁ πατριάρχος.

Ποτέ τοῦ ἀνθρώπου σ' ἐταῖο τὸ ναὸ
τόλμησε νά μπη,

ἐκτός καὶ τοῦ τὸ διάταξα ἡ παρακαλίσαι
εἶχε».

—Κύριε, Κάρολος λέγομαι, στὴ Γαλλί-
γεννημένος,

νίκησα δώδεκα βασιλεῖς, μὲ δύναμη καὶ ὁ-
τοῖα,

νὰ θρῶ τὸν δέκατο τρίτο φάχω, γι' αὐτὸ
ἔχω ἀκούσει.

Ἦρθα στήν Ἱερουσαλήμ με τοῦ Θεοῦ τῆ χάρι
γιὰ νὰ λατρεύω τὸ σταυρὸ καὶ τὸν ἅγιον
Τάφο.

—Κύριε, εἰστε πολεμιστὴς τρανός, ὁ Πα-
τριάρχης λέει,

RAFAEL ALBERTI

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

* Ὁ Ραφαὴλ Ἀλμπέρτι γεννήθηκε τὸ 1902
στὴ Σάντα Μαρία τοῦ Κάδιξ. Προοριζόταν
γιὰ ζωγράφος, ἀλλὰ πολὺ γρήγορα καθιερώ-
θηκε σὰν πιητὴς μετὰ τὴ συλλογὴ «Ἐνας ναυ-
τικὸς στὴ στεριά», ποῦ δραβεύτηκε ἀπ' τὸ ἐ-
πίσημο Ἰσπανικὸ κράτος. Ὑστερα ἀπὸ πολ-
λὲς κρίσεις τῆς ὑγείας του ταξίδεψε σὲ ὅλη
τὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ ἐπιστρέψει στὴ γενέθλια
γῆ λίγο πρὶν ξεσπάσει ὁ ἐμφύλιος πόλεμος.

Ἀγωνίστηκε μετὰ τὴ δημοκρατικὴ παράταξη
μέχρι τὸ τέλος καὶ σῶθηκε συμπτωματικὰ.
Δραπέτευσε στὴ Γαλλία. Ὁ Νερούντα μαζί
μετὰ 2.000 ἄλλους Ἰσπανοὺς πρόσφυγες τὸν φυ-
γάδευσε στὴν Ἀργεντινὴ μόλις ξέσπασε ὁ β'
παγκόσμιος πόλεμος. Σήμερα ζεῖ στὴ Ρώμη.
Ὁ Ἀλμπέρτι εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους
λυρικοὺς τοῦ αἰῶνα, ἰσάμειος τοῦ φίλου του
Λόρκα, συνεχιστὴς καὶ ἀνανεωτῆς τῆς Ἰσπα-
νικῆς παράδοσης μετὰ σπάνια εὐαισθησία καὶ
πλατύτατο δραματισμὸ. Ἡ ποιησὴ του - λέει ὁ
ἴδιος - ὅπως ὄλων τῶν ποιητῶν, εἶναι ἡ
ἀντανάκλαση αὐτῆς τῆς μεγάλης καὶ τρομε-
ρῆς ἐποχῆς ποῦ ζοῦμε: πότε γέρνει πρὸς τὸ
γαρούφαλλο, πότε πρὸς τὸ σπασθί. Αὐτόματα
θα προτιμοῦσα τὸ γαρούφαλλο. Μαὶ εἶναι ἡ
πειρα πιὸ εὐχάριστο νὰ θαυμάζω τὰ σύννεφα,
τὴ θάλασσα, τὰ δέντρα, τὰ λουλούδια παρὰ
νὰ κρατῶ τὴ ρομφαία τοῦ θανάτου ἀπὸ χεῖρα
μου. Μὰ εἶναι μέρες, πάρα πολλές, ἀλμυροῦ,
ποῦ καὶ μόνο τὸ γεγονὸς ν' ἀνοίξω μιὰ πρω-
τὴν ἐφημερίδα, μοῦ παγώνει τὸ αἷμα καὶ τότε
ἡ ποιησὴ μου ἔχει, βελόνες, δαγκώνει ἄγρια,
κοροϊδεύει θανάσιμα. Αὐτὴ ἡ ἀντίδραση εἶναι
πολὺ θίαιη σὲ μᾶς τοὺς ἐξοριστοὺς Ἰσπανοὺς
συγγραφεῖς, ποῦ εἶδαμε νὰ ἐπιζεῖ ὕστερα ἀπ'
τὰ συστήματα τοῦ Χίτλερ καὶ τοῦ Μουσοσο-
λίσι, τὸ καθεστῶς ἐνὸς ἀνθρώπου, ποῦ ὑπο-
δουλώνει ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ τὴν πατρίδα
μας. Ὅμως ἂς μὴν ἀπελπίζομαστε: Ἐλπίζω
πὼς σὲ λίγο σ' ἕναν εἰρηνικὸ κόσμον, σὲ μιὰν
εἰρηνικὴ Ἰσπανία ἡ ποιησὴ θα μπορέσει νὰ
ξαναγυρίσει στὶς καθαρὲς πηγὲς τῆς, γιὰ νὰ
μὴν παραγοῦσθε πιὰ παρὰ τὸ μεγαλεῖο τοῦ
ἀνθρώπου καὶ τὴν ὀμορφίαν τοῦ πλανῆτη ποῦ
κατοικοῦμε.

ΟΤΑΝ ΦΑΝΗΚΕΙΣ

Ὅταν φάνηκες
ἰστέφερα στὸ πιὸ βαθύ σπλάχνον
μιᾶς σπηλιάς χωρὶς ἀέρα, δίχως ἔξοδο.

στὸ θρόνον ὅπου ὁ Θεὸς κάθησε μοναχὰς του,
κάθησες

Κάρολος μέγας ἂς λέγεσαι σ' ὅλους τοὺς κο-
ρονάτους.

Μετάφραση: Τ. Ἠλιάδου—Μανιάκη

Ἀντιστεκόμουν μετὰ τὴ νύχτα, ἀγκομαχώντας,
ἀκούγοντας νὰ φτερονίζεται ἕνα ὄρνιθι ποῦ
φτεροῦνιζε

σὰν ἀνεπαίσθητο πουλί.

Ἐλυσες τὰ μαλλιά σου πάνω μου
καὶ ἀνέβηκα πρὸς τὸν ἥλιο καὶ εἶδα πὼς ἦταν
ἡ αὐγὴ

ποῦ σκεπάζει τὴν Ἄνοιξη μὲν ὀλόκληρη θά-
λασσα.

Μοῦ φαινόταν πὼς πέταγα τὴν ἀγκυρα
στὸ πιὸ ὄρατο λιμάνι τοῦ Νότου. Τὰ πιὸ φεγ-
γυθόλα

τοπία πλημύριζαν μέσα σου:

Βουνὰ λαμπερὰ, αἰχμηρὰ καὶ στεφανωμένα
ἀπὸ ὀδίνον χιόνι, κρυφὲς πηγὲς
στὶς σκιερὲς μισοκλερὲς τοῦ δάσους.

Ἔμαθα νὰ βρῶσκω τὴν ἀνάπαυση στοὺς ὄμιους
σου,

νὰ κατεβαίνω ἀκολουθώντας τοὺς ποτάμια καὶ
πλαγιές,

νὰ μπλέκομαι στοὺς τεντωμένους κλώνους,
νὰ κάνω ὕπνον τὸν πιὸ γλυκὸ ἀπ' τοὺς θανά-
τους.

Μ' ἀνοιξες θάλους, καὶ τ' ἀνθισμένα χρόνια
μου

μόλις πρὶν λίγο ἀνεβασμένα πρὸς τὸ φέγγος,
κεῖτονταν

κάτω ἀπ' τὸν φωτα τῆς σκιάς σου, πικρὸ
θάθος.

Ἔβγαλες τὴν καρδιά μου στὸ ὕπαιθρον,
τῆς ἔδωσες τὸν πράσινον ρυθμὸ τοῦ εἶναι σου
Κοιμώμον, ξύπνιαγα ξέροντας
πὼς δὲν ὑπέφερα πιὰ μέσα στὴ μαύρη σπηλιά
πὼς δὲν πάλευα πιὰ χωρὶς ἀέρα, δίχως ἔξοδο.

Κι αὐτὸ γιὰτὶ φάνηκες ἐσὺ.

ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ

ΤΟΥ ΦΤΕΡΩΤΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ

1

Σήμερα στὰ πενήντα μου χρόνια, ἔχω ποδή-
λατο.

Πολλοὶ ἔχουν γιῶν
καὶ περισσότεροι ἀκόμα αὐτοκίνητο ἢ ἀερο-
πλάνο.

Μὰ ἐγώ,